

Arrest

nr. 228 271 van 30 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 26 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslissing van 10 april 2018 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 april 2018 wordt de verzoekende partij de beslissing tot beëindiging van het verblijf gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT BEEINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer
naam : A. (..)

voornaam : S. (..)

geboortedatum : 05.02.1988

geboorteplaats: Tunis

nationaliteit : Tunesië

ALIAS: R. M. (..), geboren te Palestina op 05.02.1991, nationaliteit: Palestina

Krachtens artikel 44bis§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 18.11.2008 werd uw aanwezigheid in het Rijk voor het eerst vastgesteld. Er werd die dag een administratief verslag vreemdelingencontrole voor u opgesteld daar u de bus nam zonder te betalen (PV nr.: GE.55.LA.093129/2008). U weigerde elke medewerking en gaf als naam R. M. (..), geboren te Palestina op 05.02.1991 op.

Op 25.05.2011 meldde u zich bij de Dienst Burgerzaken van de stad Gent om informatie in te winnen in verband met een voorgenomen huwelijk. U wenste te trouwen met B. M. (..) (geboren op 11.06.1992 te Marokko, Belgische nationaliteit verkregen op 04.09.2012). Hoewel u tot dan toe bij meerdere controles door de politie steeds beweerd had R. M. (..), geboren te Palestina op 05.02.1991, te zijn, legde u plots een Tunesisch paspoort voor (PP nr. V456924, afgegeven op 23.02.2007 en geldig tot 22.02.2012). Volgens het voorgelegde paspoort zou u A. S. (..) heten, geboren zijn te Tunis (Tunesië) op 05.02.1988 en de Tunesische nationaliteit hebben.

Op 11.05.2012 trad u in het huwelijk met B.M. (..) die op 21.04.2011 bevallen was van een dochter BA. E. (..). U erkende haar als zijnde uw dochter op 07.11.2011.

Op 13.12.2012 diende u een 'Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, nl. een bloedverwant in opgaande lijn' in. Op 08.03.2013 diende u nog bijkomende documenten in en werd u in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie.

De Dienst Vreemdelingenzaken nam geen beslissing binnen de termijn van 6 maanden waardoor uw verblijfsrecht automatisch erkend werd en op 19.06.2013 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 29.11.2016 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Dendermonde uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 16.01.2018 werd u door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 37 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen te hebben verkocht, te koop gesteld of afgeleverd, nl. cocaïne, met de omstandigheid dat de feiten daden van deelneming waren aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging in de hoedanigheid van leidend persoon; aan verdovende middelen in bezit te hebben gehad of aangeschaft, nl. cocaïne, met de omstandigheid dat de feiten daden van deelneming waren aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging in de hoedanigheid van leidend persoon (feiten meermaals gepleegd op niet nader te bepalen data in de periode van 01.06.2016 tot en met 29.11.2016, minstens van 27.09.2016 tot en met 29.11.2016).

+++

Vooreerst kan opgemerkt worden dat er in de periode gaande van eind 2008 tot begin 2017 niet minder dan 40 processenverbaal voor u opgesteld werden, dit uit hoofde van drugs/verkoop (3x), drugs/bezit (11 x), illegaal verblijf (14x), opzettelijke slagen en verwondingen (1x), zware diefstal (3x), verdachte handelingen (2x), valse munt (1 x), gewone diefstal (1x), jeugdbescherming: verdwijning, ontvluchting (1x), bedreiging met bevel of voorwaarde (1 x), wapen, munitie, onderdeel, toebehoren - bezit (1x), drugs/ in- en uitvoer (1x).

De feiten die leidden tot de veroordeling d.d.16.01.2018, zijn bijzonder ernstig. U fungeerde als leidend persoon van een vereniging die op grote schaal cocaïne verkocht op de lokale Gentse markt, waarbij de vereniging vooral opereerde in de wijk de Brugsepoort. Er is sprake van minstens 185 lokale afnemers. Uit het arrest van het Hof van Beroep d.d. 16.01.2018 (waarin de "beoordeling van de schuldvraag" zoals vervat op het 68e tot en met 71e blad uit het Correctioneel Vonnis d.d.30.06.2017 overgenomen wordt) blijkt dat u de drugshandel van de vereniging opvolgde en aanstuurde. U had hiervoor rechtstreeks contacten met andere leden van de vereniging - de zogenaamde onderbouw - en/of frequente contacten met de achtste beklagde, die als uw 'rechterhand' fungeerde en instond voor het dagelijks bestuur van de vereniging. U kwam dagelijks naar de Brugsepoort en bezocht ook regelmatig het pand van waaruit aanvankelijk werd gedeald. Voor belangrijke zaken werd telkens contact met u opgenomen. Uw 'rechterhand' bewaarde de cocaïne voor u, zorgde voor de contacten met de leveranciers met het oog op de invoer van de cocaïne en bracht in uw opdracht een deel van de voorraad naar de diverse straatdealers. Zijn doen en laten werd op regelmatige basis door u gecontroleerd en hij diende verantwoording aan u af te leggen en uw bevelen op te volgen. De feiten die u pleegde zijn uitermate ernstig. U heeft in een periode van een zestal maanden grote hoeveelheden verdovende middelen verkocht, puur uit geldgewin en zonder u ook maar iets aan te trekken van de

bijzonder nefaste gevolgen die het druggebruik bij de uiteindelijke gebruikers en hun omgeving veroorzaken.

Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen in Europa. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

U handelde uit puur geldgewin. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen.

Uit het gerechtelijk dossier blijkt dat er verschillende illegale personen ingezet werden als straatdealers/subdealers, deze zouden nooit grote hoeveelheden drugs op zich gehad hebben om op die manier het risico bij een eventuele politionele controle te beperken. Het getuigt van een doortrapt karakter om illegalen, die over het algemeen in zeer precare omstandigheden leven en geen legaal inkomen kunnen verwerven, te gebruiken om op die manier het risico dat u zelf liep om betrapt te worden zoveel mogelijk te limiteren. Op die manier sleurde u kwetsbare personen mee in uw drang naar makkelijk geld verkregen door illegale drugshandel, het is zonneklaar dat u hen zo op het slechte pad brengt en hun toekomstperspectieven danig hypothekeert. U deinsde er niet voor terug om mensen aan te zetten tot illegaal gedrag -zowel de dealers als de gebruikers- om er uw eigen voordeel uit te halen.

Hoewel de veroordeling d.d. 16.01.2018 betrekking heeft op feiten gepleegd in de periode van 01.06.2016 tot en met 29.11.2016, minstens van 27.09.2016 tot en met 29.11.2016, blijkt uit uw administratief dossier dat u ook vóór die periode gekend was bij de politiediensten inzake verdovende middelen. Uw eerste proces verbaal wegens drugs/bezit dateert immers reeds uit 2011, sinds die datum werden er nog 10 processen-verbaal wegens drugs/bezit opgesteld (1x in 2012, 4 x in 2013, 1x in 2014, 2x in 2015, 2 x in 2016). Uw eerste proces verbaal wegens drugs/verkoop dateert uit 2010, nadien werden er nog 2 processen-verbaal opgesteld wegens drugs/verkoop (2x in 2014).

Dergelijk crimineel gedrag kan niet getolereerd worden. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. U blijkt al lange periode actief in het drugsmilieu en het is algemeen geweten dat meer geld valt te verdienen met drugshandel dan met een eerlijke doorsnee job. Gezien uw drang naar snel en makkelijk geldgewin, uw gebrek aan normbesef en het gegeven dat u nog nooit gewerkt heeft in België, bestaat het risico dat u zal hervallen in illegale praktijken. De maatschappij dient

beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

+++

Op 01.03.2018 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. In de vragenlijst die u op 01.03.2018 invulde, verklaarde u dat uw taal Arabisch en Frans is; dat u daarnaast ook Engels kan; dat u sinds oktober 2008 in België bent; dat u een Tunesisch paspoort bezit en dat dit bij u en uw vrouw thuis ligt (Stationsstraat 4, 9810 Eke, 0491/875.682.); dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor u in de gevangenis belandde, samenwoonde met uw vrouw en kind in de Stationsstraat 4 te 9810 Eke; dat u gehuwd bent met B. M. (..) (..) 4, 9810 Eke, xxxxxxxx.); dat u in het bezit bent van alle gevraagde attesten, dat deze bij uw vrouw thuis liggen en dat u ze zal toevoegen aan het dossier; dat u twee broers heeft in België, nl. A. J. (..) (wonend in Nazareth, 0479/xxxxxx.) en A. M. (..) (woonachtig in Wondelgem); dat u één minderjarige dochter heeft, A. E. (..), die samen met u en haar moeder in de (..) 4 te 9810 Eke woont; dat uw dochter in het eerste leerjaar zit en dat zij vermeld wordt op het attest gezinssamenstelling; dat u geen duurzame relatie heeft, noch een huwelijk in een ander land dan België; dat uw vader overleden is; dat uw moeder en twee zussen, die beiden gehuwd zijn, in Tunesië woonachtig zijn; dat u een document m.b.t. uw gezinssamenstelling in Tunesië afgegeven hebt aan het stadhuis te Gent toen u er huwde; dat u uw familie in Tunesië kan bereiken op het nummer +216 xxxxxxxx; dat u geen minderjarige kinderen heeft in een ander land dan België; dat u ingeschreven was in een school te Gent; dat u geen papieren had om te werken in België en dat u niet genoeg Nederlands sprak om te kunnen werken maar dat u nu wel een werkcontract aan de rechter hebt afgegeven, dat u niet weet hoe u dat contract terug kan krijgen om het bij onderhavige documenten te voegen; dat u stage deed bij een garagist in Tunesië maar dat u tijdens deze stage ook studeerde; dat u geen bewijzen van deze stage kan voorleggen; dat het de allereerste keer is dat u opgesloten en veroordeeld bent en dat u belooft dat het ook de laatste keer zal zijn; dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst omdat uw vrouw en uw dochter, die suikerziekte heeft, alsook uw broers hier zijn; dat u jong was toen u hier kwam en dat u uw tienerjaren en uw volwassen jaren hier geleefd heeft; dat uw vrouw en uw kind voor u alles en iedereen zijn en dat u geen leven zonder hen wil en kan leiden en dat u uit het diepste van uw hart hoopt dat u de kans krijgt om voor altijd voor uw vrouw en kind te zorgen. De documenten waarnaar u verwijst, werden tot op heden niet voorgelegd.

+++

Na een illegaal verblijf van ongeveer 4 jaar, trad u op 11.05.2012 te Gent in het huwelijk met B. M. (..) (geboren op 11.06.1992 te Marokko, Belgische nationaliteit sinds 04.09.2012). B. M. (..) kwam pas op 31.01.2004, op 11 jarige leeftijd dus, van Marokko naar België in het kader van een gezinshereniging met haar vader. Uit jullie relatie werd één dochter geboren, A. E. (..) (geboren op 21.04.2011 te Gent, Belgische nationaliteit sinds 04.09.2012). U heeft uw dochter op 07.11.2011 erkend en verkreeg uiteindelijk via haar recht op verblijf in België. U ontvangt zeer regelmatig bezoek van uw vrouw en dochter in de gevangenis.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM).

Vooreerst merken we echter op dat uit uw administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van uw gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat uw echtgenote, die intussen de Belgische nationaliteit verworven heeft, niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw of haar land van herkomst of elders. Uw echtgenote groeide de eerste 11 jaar van haar leven op in Marokko en ontving er dus wellicht scholing. Er kan dan ook verondersteld worden dat zij enige kennis van het Arabisch heeft of toch minstens dat haar kennis van het Marokkaanse dialect, haar zou kunnen helpen bij het leren van het Tunesische dialect. Het is hoe dan ook inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, (minstens) één van beide partners buiten zijn of haar land van herkomst, of legaal verblijf, of nationaliteit, dient te verblijven.

Uw dochter is nog jong en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Er liggen geen concrete elementen voor die erop wijzen dat uw dochter haar scholing niet in Tunesië, Marokko of elders zou kunnen verder zetten. Voor zover blijkt

uit het administratief dossier, heeft zij geen nood aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn. U verklaarde dat uw dochter suikerziekte heeft, er liggen thans geen bewijsstukken waaruit blijkt dat dat effectief zo is, noch wordt aangetoond dat de nodige medicatie enkel in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn.

Uw echtgenote en dochter worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Tunesië of een andere plaats waar u zou verblijven.

Het feit dat u een kind en een echtgenote had in België, heeft u er trouwens niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Aangezien er meerdere processen-verbaal opgesteld werden voor drugsbezit alsook drugsverkoop, u nooit gewerkt heeft en bijvoorbeeld toch een woning kon aankopen in Tunesië, ten tijde van de huiszoeking 700 euro cash in uw vest aangetroffen werd en verondersteld kan worden dat u wel vaker beschikte over grote sommen cash geld, is het niet onredelijk aan te nemen dat uw echtgenote weldegelijk weet had (of diende weet te hebben) van uw illegale bezigheden.

Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht, de plicht zelfs, om zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt, die enkel uit is op makkelijk winstbejag, die drugs verspreidt in de samenleving en zo de samenleving ernstige schade toebrengt.

U vermeldt ook twee broers die in België woonachtig zijn: A. J. (..) (geboren op 17.08.1972 te Tunesië, Belgische nationaliteit sinds 11.05.1998) en A. M. (..) (geboren op 17.02.1986 te Tunesië, F+kaart geldig tot 07.12.2022). Voorde volledigheid kan opgemerkt worden dat uit het vonnis van de correctionele rechtbank d.d. 30.06.2017 blijkt dat uw broer M. (..) ook druggerelateerde contacten onderhoudt, doch zou het over marihuana en hasj gaan. Opdat een relatie tussen meerderjarigen, zoals in casu tussen u en uw broers, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). De vereiste band van afhankelijkheid met uw broers werd niet aangetoond, waardoor er in casu geen sprake lijkt te zijn van een beschermenswaardig gezinsleven met (één van) uw broers in de zin van artikel 8 van het EVRM.

+++

U verklaarde sinds oktober 2008 in België te verblijven, op 18.11.2008 werd een PV voor u opgesteld (zwartrijden) en dat is meteen het eerste officiële spoor van uw aanwezigheid in België. De eerste vier jaar van uw verblijf in België waren in illegaal verblijf. Er werden in die periode meerdere processen-verbaal opgesteld en er werden u meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend. U gaf bij politiecontroles steeds een valse identiteit op om te vermijden dat u geïdentificeerd en gerepatrieerd zou kunnen worden, u stelde steevast R. M. (..) te heten en geboren te zijn te Palestina op 05.02.1991. Pas wanneer u een kans zag om recht op verblijf te bekomen, gaf u uw ware identiteit bloot en legde u een Tunesisch paspoort voor op naam van A. S. (..), geboren op 05.02.1988 te Tunesië. Dit bewijst nogmaals uw leugenachtig karakter, u vond het klaarblijkelijk geen probleem om de Belgische autoriteiten en ordehandhavers gedurende jaren leugens op de mouw te spelden.

Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Het is niet onredelijk te stellen dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u meermaals bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Dat u thans een werkaanbod zou bekomen hebben van een werkgever doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u sinds 2013 aan de arbeidsmarkt kon deelnemen en u dat nooit leek te interesseren. Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden of toch minstens de correcte attitude om aan de slag te gaan op de reguliere arbeidsmarkt. In plaats van te werken, opteerde u ervoor een drugsnetwerk te runnen wat getuigt van een totaal gebrek aan normbesef en een gewetenloze drang naar snel en gemakkelijk geldgewin.

Ondanks het gegeven dat u gedurende al die jaren nooit gewerkt heeft in België, kocht u op 13.10.2016 een woning aan in Tunesië. Aanvankelijk werd gesteld dat deze woning 438.933,17 euro kostte, maar u legde een notariële akte voor waaruit bleek dat de werkelijke aankoop prijs 10.921,47 euro bedroeg (zie arrest HvB Gent d.d. 16.01.2018). Uit het gegeven dat u een woning aankocht in Tunesië, blijkt dat u

nog sterke banden heeft met dit land. Dit wordt verder gestaafd door het feit dat uit het vonnis d.d. 30.06.2017 blijkt dat u in 2016 nog gedurende twee maanden in Tunesië vakantie hield. U heeft er bovendien ook familie, u heeft dan ook een sociaal netwerk dat u desgewenst zou kunnen helpen indien u ervoor zou kiezen u in Tunesië te vestigen. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken in het land waar u beslist zich te vestigen.

+++

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden, wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In zeven middelen betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE MIDDEL

- Schending van het artikel 44bis § 1 Vreemdelingenwet;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

5.1.1.

De voorliggende beslissing stelt een einde aan het verblijf. De beslissing houdt geen bevel in om het grondgebied te verlaten.

5.1.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout door aan de verzoeker een beslissing tot beëindiging tot verblijf te geven maar tegelijkertijd geen bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Inderdaad, het artikel 44bis Vreemdelingenwet stelt letterlijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken een einde kan stellen aan het verblijf én een bevel geven om het grondgebied te verlaten, dit om redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

"Art.44bis.

§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid : 1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren; 2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1,2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

De voorliggende beslissing beëindigt weliswaar het verblijf maar houdt evenwel geen formeel bevel in om het grondgebied te verlaten.

5.1.3.

Het moge duidelijk zijn dat de wet niet deugdelijk werd toegepast.

De beslissing dient dan ook te worden vernietigd."

"TWEEDE MIDDEL

- *Schending van het artikel 44bis § 4 Vreemdelingenwet;*
- *Schending van het artikel 27 Burgerschapsrichtlijn;*
- *Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting;*
- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- *Schending van het non bis in idem-beginsel.*

5.2.1.

De voorliggende beslissing stelt een einde aan het verblijf.

De beslissing moet gemotiveerd zijn met respect voor de artikelen 44bis § 4 Vreemdelingenwet en artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn. a) Conform het art. 44bis Vreemdelingenwet dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de burger of zijn familielid, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie en de sociale en culturele integratie en de mate waarin de vreemdeling bindingen heeft met het land van herkomst.

" § 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1,2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

b)

Conform het art. 27 Burgerschapsrichtlijn moeten de om redenen van openbare orde genomen maatregelen in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van de betrokkene.

"Artikel 27 Algemene beginselen

(...)

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele; werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd."

5.2.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout en schendt de algemene beginselen van de burgerschapsrichtlijn, vervat in het artikel 27.

- 5.2.2.1.

De bestreden beslissing mag uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van de betrokkene (zie art. 27 Burgerschapsrichtlijn).

Hier wringt duidelijk het schoentje.

De Dienst Vreemdelingenzaken hekelt niet enkel het persoonlijk gedrag van de verzoeker maar stelt tevens het gedrag van de partner van de verzoeker in vraag aangezien zij weet had of diende te weten van verzoekers illegale bezigheden.

Het is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook verzoekers partner in de bestreden beslissing viseert.

De beslissing is bijgevolg niet uitsluitend gebaseerd op het gedrag van de betrokkene, terwijl de motivering dienaangaande een subjectieve veronderstelling :

"Aangezien er meerdere processen-verbaal opgesteld werden voor drugsbezit alsook drugsverkoop, u nooit gewerkt heeft en bijvoorbeeld toch een woning kon aankopen in Tunesië, ten tijde van de huiszoeking 700 euro cash in uw vest aangetroffen werd en verondersteld kan worden dat u wel vaker beschikte over grote sommen cash geld, is het niet onredelijk aan te nemen dat uw echtgenote weldegelijk weet had (of diende weet te hebben) van uw illegale bezigheden."

Bovendien getuigt deze motivering van weinig inlevingsvermogen naar het hoger belang van het Belgisch kind dat in België geboren is (zie ook verder meer) en te kampen heeft met diabetes type 1 waarvan de diagnose nog vrij recent is (zie medische verslagen onder stuk 6).

- 5.2.2.2.

Volgens het artikel 27 Burgerschapsrichtlijn dient het evenredigheidsbeginsel gerespecteerd te worden. Het beëindigen van het verblijfsrecht schendt het evenredigheidsbeginsel.

a)

De Dienst Vreemdelingen zaken stelt immers dat verzoekers partner en kind, die de Belgische nationaliteit hebben maar dienen te leven met deze realiteit.

De Dienst Vreemdelingen zaken hanteert hierbij merkwaardige hypothesen.

- Enerzijds is een scheiding volgens de Dienst Vreemdelingen zaken niet noodzakelijk.

De partner en het kind kunnen immers België verlaten en zich vestigen met de verzoeker in het buitenland.

Dat deze situatie onevenredig is tot de belangen van verzoekers gezinsleden die Belg zijn, is blijkbaar van geen tel.

Er wordt zelfs totaal geen rekening gehouden met de suikerziekte van verzoekers kind (zie stuk 6).

De beslissing stelt hieromtrent dat verzoeker het bewijs hieromtrent niet voorlegt. Dat de verzoeker geen enkele bewegingsruimte heeft aangezien hij in de gevangenis zit en enkel 15 dagen tijd had om zijn situatie toe te lichten heeft hierin evident een rol gespeeld.

Bovendien ontslaat dit de Dienst Vreemdelingen zaken niet van zijn onderzoeksplicht temeer verzoeker door zijn regime in de gevangenis beperkt is in zijn handelingsvrijheid.

- Anderzijds kunnen de Belgische partner en kind niet verplicht worden om het land te verlaten en kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

Het is duidelijk dat de situatie van scheiding tussen verzoeker (als ouder) en het kind, niet in het belang is van dit kind.

Deze motivering schendt bijgevolg artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

b)

Verder kan waargenomen worden dat verzoeker weliswaar veroordeeld is, doch dat het zijn eerste correctionele veroordeling is.

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoeker zelfs geen tweede kans gegund wordt.

De verzoeker kan evenwel verwijzen naar het arrest van het Hof van Beroep te Gent zelf dat stelt dat naar het oordeel van het Hof de eerste rechter te zwaar straffe gezien de verzoeker in het verleden enkel een veroordeling had bij de Politie rechtbank.

Het Hof van Beroep motiveerde ondermeer:

"Naar het oordeel van het hof is de door de eerste rechter in hoofde van S. A. (...) opgelegde gevangenisstraf evenwel te zwaar nu moet worden vastgesteld dat deze beklaagde in het verleden slechts één veroordeling door de politierechtbank heeft opgelopen. Het hof mildert de op te leggen gevangenisstraf dan ook zoals hierna in het beschikkend gedeelte van huidig arrest bepaald.

De door de eerste rechter opgelegde geldboete en vervangende gevangenisstraf worden door het hof bevestigd teneinde de beklaagde S. A. (...) te doen aanvoelen dat het plegen van misdrijven nimmer lonend mag en kan zijn."

Verder motiveert het Hof van Beroep dat de vermogensvoordelen in het strafonderzoek verkeerd voorgesteld werden en dat de verzoeker bijgevolg geen onredelijk zware straf mag worden opgelegd die zijn toekomst al te zeer zouden hypothekeren :

"5.2.2. De beklaagde S. A. §..) kan zich terecht niet verzoenen met de begroting van de eerste rechter van de vermogensvoordelen in zijnen hoofde op een bedrag van 150 000,00 euro.

In het strafdossier werd verkeerdelijk vermeld:

- dat deze beklaagde over een Tunesisch spaarboekje beschikte waarop een bedrag van 605.758 Tunesische Dinars (of 220.526 EUR) zou staan, terwijl in werkelijkheid dit slechts 605,758 Tunesische Dinars (waarbij tot 3 cijfers na de komma worden vermeld) of 220,52 bedroeg;

- dat deze beklaagde op 13 oktober 2016 in Tunesië een woning heeft aangekocht voor de prijs van 1.081.000 Tunesische Dinar (of 438.933,17 EUR - karton I/kaft 4 /stuk 250 strafdossier), terwijl met de notariële akte werd aangetoond dat de aankoop prijs in werkelijkheid 30.000 Tunesische Dinar (of 10.921,47 EUR) bedroeg.

Teneinde de beklaagde S. A. (...) geen onredelijk zware straf op te leggen waardoor zijn toekomst al te zeer zou worden gehypothekeerd en waarbij rekening wordt gehouden met de vaststelling dat het geraamde vermogensvoordeel in het licht van de feitelijke gegevens van de strafinformatie niet kan gelijkgesteld worden met een evenredig zuivere vermogenstoename, herleidt het hof de aan deze beklaagde opgelegde bijzondere verbeurdverklaring tot 35.000,00 EUR."

(zie arrest Hof van Beroep te Gent, p. 27)

Daar waar het Hof voor ogen had dat de verzoeker zijn toekomst niet te zwaar zou worden gehypothekeerd kan worden waargenomen dat de huidige bestreden beslissing inhoudt dat de verzoeker na deze correctionele veroordeling nog een tweede sanctie opgelegd krijgt.

De verzoeker kan dan ook niet anders dan ervaren dat deze beslissing een tweede bestraffing uitmaakt. De verzoeker werpt dan ook het non bis in idem-beginsel op dat een persoon niet 2 keer gestraft kan worden.

De verzoeker ziet bovendien niet in hoe hij, terwijl hij reeds sinds 29/11/2016 vastzit, vanuit de gevangenis kan bewijzen dat hij zijn leven verder in evenwicht met de maatschappij kan uitbouwen aangezien hij hiertoe zelfs de kans niet krijgt.

Meer nog, de verzoeker wilt de zorg van zijn kind opnemen samen met zijn partner. Het dient dan ook te worden opgemerkt dat de gezondheidstoestand van verzoekers tand primeert en pas zichtbaar werd toen verzoeker reeds opgesloten zat. In dat opzicht werden verzoekers ogen geopend.

Bovendien legde de verzoeker een werkcontract voor (zie stuk 8). Hij kan onmiddellijk beginnen werken. Zonder verblijfsrecht ontnemt de Dienst Vreemdelingenzaken de verzoeker evident alle kansen hiertoe.

- 5.2.2.3.

Motiveringen die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd (zie artikel 27 Burgerschapsrichtlijn).

De bestreden beslissing concludeert dat het verblijfsrecht beëindigd dient te worden ter preventie van de samenleving:

"Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden, wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het is duidelijk dat de motivering in het licht van artikel 27 Burgerschapsrichtlijn geen stand houdt aangezien de maatregel noodzakelijk wordt geacht omwille van preventieve redenen.

5.2.3.

Het moge duidelijk zijn dat de motivering van de bestreden beslissing strijdt met de algemene beginselen vervat in het artikel 27 Burgerschapsrichtlijn.

De beslissing dient dan ook te worden vernietigd."

"DERDE MIDDEL

- Schending van het artikel 40bis Vreemdelingenwet;
- Schending van het artikel 40ter Vreemdelingenwet;
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Schending van het artikel 8 E. V.R.M.;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting; Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing kan niet steunen op een zorgvuldig onderzoek met betrekking tot verzoekers gezinsleven, meer bepaald met betrekking tot verzoekers Belgische partner en Belgische dochter.

Meer nog, de bestreden beslissing blaast gelijktijdig koud en warm.

Zo stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoeker zich kan beroepen op een gezinsleven :

"Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM)."

Tegelijkertijd stelt de beslissing dat hoewel de echtgenote en de dochter geenszins verplicht zijn België te verlaten, zij het gezinsleven in het land van herkomst van verzoeker of elders kunnen voortzetten.

Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken is de dochter nog jong en kan zij zich makkelijker aanpassen. Verzoekers partner kan dan weer omdat zij in Marokko gewoond heeft tot haar 11 jaar verondersteld worden het Tunesische dialect aan te leren.

Dergelijke motivering is niet ernstig en onevenredig ten opzichte van de belangen van verzoekers Belgische partner en kind.

Aan de andere kant is het ook niet ernstig te motiveren dat verzoekers partner en kind er voor kunnen opteren in België te blijven. Met andere woorden, wordt het recht op gezinsleven totaaf onttrokken aan verzoeker, zijn Belgische partner en kind.

De motivering schendt bijgevolg het artikel 8 EVRM in hoofde van verzoekers, zijn Belgische partner en kind.

In dat opzicht is de bestreden beslissing niet te begrijpen.

Er is een beschermenswaardige gezinssituatie. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

“VIERDE MIDDEL

- *Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet;*
- *Schending van het artikel 44 bis Vreemdelingenwet;*
- *Schending van het artikel 8 E. V.R.M.; Schending van het artikel 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie;*
- *Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting;*
- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.*
- *Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet;*
- *Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet;*
- *Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht;*
- *Schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel;*
- *Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel;*
- *Schending van het artikel 3 E.V.R.M. en 13 van het E.V.R.M.;*
- *Schending van het respect voor de menselijke waardigheid.*

5.4.1.

De voorliggende beslissing betreft een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Het is genomen in toepassing van het artikel 44bis § 1 en § 4 Vreemdelingenwet.

5.4.2.

De bepalingen van het artikel 44 bis § 1 en § 4 Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Art. 44bis.

§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinqüies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid:

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1,2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong

5.4.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door te motiveren in de beslissing tot beëindiging tot verblijf dat aan de verzoeker het verblijfsrecht wordt ontnomen.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Dit volgt eveneens uit de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (zie verder meer).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit.

-5.4.3.1.

In het artikel 44bis § 4 Vreemdelingenwet wordt bepaald dat rekening moet gehouden worden met "de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

-5.4.3.2.

Indien de voorliggende beslissing eveneens als een verwijderingsbeslissing dient beschouwd te worden aangezien de illegaliteit wordt vastgesteld en er gesteld wordt dat de verzoeker dient terug te keren naar het land van herkomst, dan dient er eveneens rekening gehouden te worden met de bepalingen vervat in de artikelen 74/13 en 74/14 Vreemdelingenwet (zie verder meer).

5.4.4.

De voorliggende beslissing tot beëindiging van verblijf is in ieder geval niet adequaat gemotiveerd, wat evident een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel.

- Er wordt in de reden van de beslissing enkel en alleen verwezen naar het artikel 44bis van de Vreemdelingenwet;*
- Er wordt in de bestreden beslissing niet gemotiveerd in toepassing van welke wetsbepalingen de verzoeker België dient te verlaten ;*
- Er wordt in de reden van de beslissing niet gemotiveerd hoe lang de termijn bedraagt om het land te verlaten;*
- Er wordt geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind ;*

5.4.5.

In de bestreden beslissing staat in de hoofding weliswaar niet vermeld dat de beslissing het bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten, de reden van de beslissing motiveert omtrent de uitwijzing.

In diverse onderdelen komt tot uiting dat verzoeker zich buiten België dient te bevinden :

- "LI kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken in het land waar u beslist zich te vestigen."*

Verzoeker dient met andere woorden het land te verlaten.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert de bestreden beslissing alsof het wel degelijk om een uitwijzingsbevel gaat.

-5.4.5.1.

De bestreden beslissing is dan ook te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van artikel 1, 6° Vreemdelingenwet:

- "6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*

-5.4.5.2.

Evenwel dient een uitwijzingsbevel gemotiveerd te worden conform de artikel 74/13 en 74/14 Vreemdelingenwet.

Er kan waargenomen worden dat het uitwijzingsbevel geenszins afdoende en draagkrachtig gemotiveerd is. Er is zelfs geen termijn bepaald om het grondgebied te verlaten.

Ook moet het uitwijzingsbevel de juridische en de feitelijke overwegingen bevatten en moet deze motivering afdoende en draagkrachtig zijn.

Het is aan de gemachtigde om te motiveren waarom deze oordeelt dat een bevel noodzakelijk is.

-5.4.5.3.

Het is niet aan de verzoeker om de motivering zelf te raden of in te vullen.

Ook aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen komt dit niet toe. Een gebrek in de motivering houdt daarom de nietigheid in.

-5.4.5.4.

Het uitwijzingsbevel bevat geen juridische overwegingen.

Er staat nergens een verwijzing naar het toepasselijke wetsartikel.

Het gaat hier in wezen wel degelijk om een uitwijzingsbevel aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken letterlijk stelt dat de verzoeker zelf moet beslissen in welk land hij zich zal vestigen.

-5.4.5.5.

Het is aan de gemachtigde om in het uitwijzingsbevel aan te geven van welk toepassingsgeval er wettelijk toepassing is gemaakt.

In de Vreemdelingenwet worden verschillende toepassingsgevallen opgesomd waarin een uitwijzingsbevel kan afgeleverd worden.

Zo somt het artikel 7 Vreemdelingenwet expliciet verschillende toepassingsgevallen op.

Inderdaad, het artikel 7 bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag; kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]

Kortom, het is aan de gemachtigde om te motiveren in welk toepassingsgeval de verzoeker valt. Dit heeft de gemachtigde evenwel nagelaten te doen.

Het is duidelijk dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken onredelijk en onwettig is te noemen.

-5.4.5.6.

Uit het artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt verder dat het principe geldt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een termijn van 30 dagen.

Er is geen termijn bepaald.

5.4.6.

Besluit

Het is duidelijk dat de beslissing dient vernietigd te worden."

"VIJFDE MIDDEL

- Schending van het artikel 44 bis Vreemdelingenwet;
- Schending van het artikel 8 E. V.R.M.;
- Schending van het artikel 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie; Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting; Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht;
- Schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel;
- Schending van het artikel 3 E.V.R.M. en 13 van het E.V.R.M.;
- Schending van het respect voor de menselijke waardigheid.

5.5.1.

De verzoeker heeft onmiskenbaar een beschermingswaardig gezinsleven.

Dit gezinsleven wordt krachtens artikel 8 van het EVRM als volgt omschreven.

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Dienst Vreemdelingenzaken wringt zich in alle bochten om een beslissing tot beëindiging van verblijfsrecht te motiveren maar dient uiteindelijk toch te erkennen dat in casu wel degelijk sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven.

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er kan in casu geen sprake zijn van enige twijfel over de familiebanden die de verzoeker heeft met zijn Belgische partner en Belgische kind.

In haar arrest *Slivenko/Letland* oordeelde het Europees Hof dat het familieleven in de zin van artikel 8 EVRM beperkt is tot de "kernfamilie", zijnde ouders en hun minderjarige kinderen.

Banden tussen volwassenen genieten volgens het EHRM niet noodzakelijker de door artikel 8 EVRM geboden bescherming, tenzij er sprake is van bepaalde aanwijzingen van een zekere afhankelijkheid tussen de betrokkenen.

Het wederzijds genot van ouder en kind van eikaars gezelschap vormt volgens het EHRM een fundamenteel element van het familieleven in de zin van artikel 8 EVRM waarbij elke nationale maatregel die het genot van gezelschap verhindert een aantasting van het recht op respect voor het familieleven uitmaakt.

Het Europees hof heeft eveneens geoordeeld dat, bij het nemen van een verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezins- en familieleden in de zin van artikel 8 EVRM schendt, de Staat het hoger belang van de kinderen in overweging dient te nemen.

Het Hof gaat zelfs verder en oordeelde dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Er kan worden vastgesteld dat tussen verzoeker en zijn Belgische familieleden - zijnde zijn Belgische partner en kind - er sprake is van beschermwaardige familieleden in de zin van artikel 8 EVRM nu zij samen de "kernfamilie" uitmaken.

5.5.2.

De bestreden beslissing motiveert hierbij als volgt:

"Na een illegaal verblijf van ongeveer 4 jaar trad u op 11.05.2012 te Gent in het huwelijk met B. M. (...) (geboren op 11.06.1992 te Marokko, Belgische nationaliteit sinds 04.09.2012). B. M. (...) kwam pas op 31.01.2004, op 11 jarige leeftijd dus, van Marokko naar België in het kader van een gezinshereniging met haar vader. Uit jullie relatie werd één dochter geboren, A. E. (...) (geboren op 21.04.2011 te Gent, Belgische nationaliteit sinds 04.09.2012). U heeft uw dochter op 07.11.2011 erkend en verkreeg uiteindelijk via haar recht op verblijf in België. U ontvangt zeer regelmatig bezoek van uw vrouw en dochter in de gevangenis.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM).

Vooreerst merken we echter op dat uit uw administratief dossier geen precieze onoverkomelijk hinderpalen blijken die de voortzetting van uw gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat uw echtgenote, die intussen de Belgische nationaliteit verworven heeft niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw of haar land van herkomst of elders. Uw echtgenote groeide de eerste 11 jaar van haar leven op in Marokko en ontving er dus wellicht scholing. Er kan dan ook verondersteld worden dat zij enige kennis van het Arabisch heeft of toch minstens dat haar kennis van het Marokkaanse dialect, haar zou kunnen helpen bij het leren van het Tunesische dialect. Het is hoe dan ook inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat indien met een gezinsleven wenst uit te bouwen, (minstens) één van beide partners buiten zijn of haar land van herkomst, of legaal verblijf, of nationaliteit, dient te verblijven.

Uw dochter is nog jong en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zicht makkelijke aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Er liggen geen concrete elementen voor die erop wijzen dat uw dochter haar scholing niet in Tunesië, Marokko of elders zou kunnen verder zetten. Voor zover blijkt uit het administratief dossier, heeft zij geen nood aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn. U verklaarde dat uw dochter suikerzieke heeft, er liggen thans geen bewijsstukken waaruit blijkt dat dat effectief zo is, noch wordt aangetoond dat de nodige medicatie enkel in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn.

Uw echtgenote en dochter worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Tunesië of een andere plaats waar u zou verblijven.

Het feit dat u een kind en een echtgenote had in België, heeft u er trouwens niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Aangezien er meerdere processen-verbaal opgesteld werden voor drugsbezit alsook drugsverkoop, u nooit gewerkt heeft en bijvoorbeeld toch een woning kon aankopen in Tunesië, ten tijde van de huiszoeking 700 euro cash in uw vest aangetroffen werd en verondersteld kan worden dat u wel vaker beschikte over grote sommen cash geld, is het niet onredelijk aan te nemen dat uw echtgenote weldegelijk weet had (of diende weet te hebben) van uw illegale bezigheden.

Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare order, de samenleving heeft het recht, de plicht zelfs, om zicht te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt, die enkel uit is op makkelijk winstbejag, die drugs verspreidt in de samenleving en zo de samenleving ernstige schade toebrengt.

U vermeldt ook twee broers die in België woonachtig zijn: A. J. (...) (geboren op 17.08.1972 te Tunesië, Belgische nationaliteit sinds 11.05.1998) en A. M. (...) (geboren op 17.02.1986 te Tunesië F+ kaart geldig tot 07.12.2022). Voor de volledigheid kan opgemerkt worden dat uit het vonnis van de correctionele rechtbank d.d. 30.06.2017 blijft dat uw broer M. (...) ook druggerelateerde contacten onderhoudt, docht zou het over marihuana en hasj gaan. Opdat een relatie tussen meerderjarigen, zoals in casu tussen u en uw broers, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en

emotionele banden (EVRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Morkani v. Frankrijk, §33). De vereiste band van afhankelijkheid met uw broers werd niet aangetoond, waardoor er in casu geen sprake lijkt te zijn van een beschermenswaardig gezinsleven met (één van) uw broers in de zin van artikel 8 van het EVRM."

5.5.3.

De stelling dat verzoekers Belgische partner en Belgisch kind verzoeker vrijwillig zouden kunnen volgen naar zijn land van herkomst of een derde land omdat dit nu eenmaal eigen is aan een grensoverschrijdende relatie is een complete schending van de positieve verplichting om betrokkenen toe te laten hun familieleven in België te verduurzamen in hoofde van de Staat.

Om na te gaan of deze schending van proportionele aard is dient een degelijke belangenafweging te worden bewerkstelligd, daarbij alle relevante elementen in overweging nemende.

Deze belangenafweging werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet bewerkstelligd! De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert in haar bestreden beslissing dat er sprake zou zijn van een "grensoverschrijdende relatie" en dat eigen aan dit soort relaties betekent dat één van de partners zich buiten het oorspronkelijke land van herkomst bevindt.

Deze motivering houdt echter geen steek!

a)

Vooreerst, is er -volgens de eigen "definitie" die tegenpartij zich toe-eigent- geen sprake van een hoegenaamd "grensoverschrijdende relatie".

Verzoeker en zijn partner hebben elkaar in België leren kennen.

Verzoeker en zijn partner hebben zich dus nooit in een "grensoverschrijdende relatie" bevonden, gezien zij altijd samen in België hebben gewoond.

Verzoeker en zijn partner hebben nog nooit in een "grensoverschrijdende relatie" gezeten en zijn dan ook niet in de mogelijkheid om stukken voor te leggen dat zij hinder zullen ondervinden in het uitbouwen van hun gezinsleven.

Het kan de verzoeker niet verweten worden dat hij geen stukken kan voorleggen over zaken/gebeurtenissen die zich nog niet hebben voorgedaan!

Dat verzoeker en zijn Belgische partner een verschillende nationaliteit hebben, is geen element om aan te nemen dat er sprake zou zijn van een "grensoverschrijdende relatie".

Bovendien is verzoekers kind steeds opgegroeid in de Belgische samenleving.

De motivering is dan ook verregaand te noemen en disproportioneel.

b)

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken die stelt dat er thans geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat er sprake is van onoverkomelijke hinderpalen in hoofde van verzoekers partner of kind, kan dan ook niet gevolgd worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert simpelweg dat geen bewijsstukken voorliggen van de diabetes type 1 van verzoekers dochter:

"Uw dochter is nog jong en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijke aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Er liggen geen concrete elementen voor die erop wijzen dat uw dochter haar scholing niet in Tunesië, Marokko of elders zou kunnen verder zetten. Voor zover blijkt uit het administratief dossier, heeft zij geen nood aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn. U verklaarde dat uw dochter suikerzieke heeft, er liggen thans geen bewijsstukken waaruit blijkt dat dat effectief zo is, noch wordt aangetoond dat de nodige medicatie enkel in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn."

Het medisch verslag met betrekking tot verzoekers dochter leest als volgt (zie de medische verslagen onder stuk 6):

"Anamnese

Eya, meisje van 6 jaar, overname op Specialistische Afdeling Pediatrie na opname op Intensieve Zorgen Pediatrie met een diabetes mellitus de novo met keto-acidose. Eya at sinds begin oktober minder. Drinken en plassen is echter al sinds eind september toegenomen. Zij drinkt 2 L per dag en moet 's nachts 3 keer opstaan om te plassen. Ze is in deze tijd ook fel vermagerd, nl. van 28 kg tot 22,6 kg bij opname op de PICU.

Zaterdag 7/10/2017 klinisch deterioratie met regelmatig braken, 1x diarree met ernstige obstipatie, anorexie en buikpijn. Ze braakt telkens ze iets drinkt, maar blijft wel diurese behouden. De laatste 2 wat zij echter uitbraakt.

Klinisch onderzoek in het St. Vicentiusziekenhuis te Deinze toonde een ziek en slap kind, dat amper op haar benen kon staan. Er waren tekenen van dehydratatie. Respiratoir was zij tachypneu en nood aan gebruik van secundaire ademhalingspijpen. (...)

Verloop

Tijdens de opname werd aan Eya en de ouders informatie verstrekt over diabetes, de invloed van stress, voeding, fysieke inspanning en insuline op de glycemie, de klinische tekenen van hyper- en hypoglycemie en de middelen om deze te behandelen ofte voorkomen (zie medische verslagen - onder stuk 7)

De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich niet verbergen achter de mogelijke afwezigheid van medische verslagen. Er werd immers wel degelijk aangegeven door verzoeker dat verzoekers dochter Eya diabetes type 1 heeft.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt het zich hier dan ook wel heel gemakkelijk in zijn motivering.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert immers dat geen bewijs van de diabetes voorligt.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt zijn onderzoeksplicht.

Hij kan zich evenwel niet verbergen achter de afwezigheid van een medisch verslag aangezien hij wel degelijk op de hoogte was van de gezondheidssituatie van verzoekers dochter.

Het getuigt dan ook niet van zorgvuldigheid om vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken om niet te verzoeken om meer duidelijkheid maar enkel en alleen te motiveren dat de diabetes niet bewezen voorkomt.

Verzoeker had slechts 15 dagen tijd om nuttige inlichtingen voor te leggen terwijl hij wel in de gevangenis zit.

Het hoger belang van het kind is duidelijk geschonden.

Bovendien stelt het artikel 44bis §4 Vreemdelingenwet dat rekening moet gehouden worden met de gezondheidstoestand en de gezinssituatie.

" § 4, Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1,2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

De motivering faalt bijgevolg.

De beslissing is ronduit onredelijk.

5.5.4.

Besluit

De bestreden beslissing moet vernietigd worden."

"ZESDE MIDDEL

- Schending van het artikel 10 en 11 Grondwet;
- Schending van het gelijkheidsbeginsel;
- Ongelijke behandeling in vergelijking met de derdelander bedoeld in artikel 20 en 21 Vreemdelingenwet; Schending van het artikel 8 E. V.R.M.;
- Schending van het artikel 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie; Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht;
- Schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel;
- Schending van het artikel 3 E.V.R.M. en 13 van het E.V.R.M.;
- Schending van het respect voor de menselijke waardigheid.

5.6.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat een einde gesteld wordt zijn verblijfsrecht.

5.6.2.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

5.6.3.

Het artikel 20 Vreemdelingenwet begint als volgt:

"Artikel 20. Onverminderd de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag (...)"

Het artikel 23 Vreemdelingenwet stelt:

"Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden."

5.6.4.

In het artikel 44bis § 1 Vreemdelingenwet is nergens te lezen dat er toepassing dient gemaakt te worden van de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag.

In het artikel 44bis § 4 Vreemdelingenwet staat eveneens nergens bepaald dat er rekening dient gehouden te worden met de gevolgen voor de familieleden.

5.6.5.

Het is duidelijk dat de vreemdeling (familielid van een EU-burger) die valt onder de bepalingen in het artikel 44bis Vreemdelingenwet in vergelijking tot de derdelander die valt onder de bepalingen van artikel 20 en 23 Vreemdelingenwet, ongelijk behandeld wordt.

Het familielid kan zich ogenschijnlijk niet letterlijk beroepen op de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag.

Ook en vooral, wordt er niet gesteld in de Vreemdelingenwet dat er rekening moet gehouden worden met de gevolgen voor de familieleden.

Het is duidelijk dat hier een ongelijke behandeling ontstaat met nadelige gevolgen voor de familieleden.

5.6.6.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet voorhouden dat er in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden is met de belangen van de familieleden.

De Dienst Vreemdelingenzaken hanteert immers merkwaardige hypothesen.

Zo is een scheiding volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niet noodzakelijk. De partner en het kind kunnen immers België verlaten en zich vestigen met de verzoeker in het buitenland. Dat deze situatie onevenredig is tot de belangen van verzoekers gezinsleden die Belg zijn, is blijkbaar van geen tel.

Verder kunnen de Belgische partner en het Belgisch kind niet verplicht worden om het land te verlaten en kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

Het is duidelijk dat met de nadelige gevolgen voor de partner en het kind geen rekening is gehouden.

Er is bijgevolg een schending van het artikel 10 en 11 van de Grondwet waar te nemen."

"ZEVENDE MIDDEL

- Schending van het artikel 39/79 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt nergens dat overeenkomstig het artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel schorst.

Aangezien de verzoeker de vader is van een EU-burger schorst het indienen van het beroep tot nietigverklaring in principe automatisch de bestreden beslissing.

De verzoeker is geen ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet.

Gezien de beslissing de daadwerkelijke automatische schorsende werking negeert, dient de beslissing vernietigd te worden."

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.3. Waar de verzoekende partij de schending aanhaalt van de artikelen 3 en 13 EVRM laat zij na uiteen te zetten op welke wijze deze artikelen door de bestreden beslissing geschonden worden. Dit onderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 44bis, §1 van de vreemdelingenwet. Verder wordt na een

feitelijk overzicht van de situatie van verzoekende partij erop gewezen dat zij veroordeeld werd op 16 januari 2018 door het Hof van Beroep te Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 37 maanden omdat zij zich schuldig heeft gemaakt aan *“verdovende middelen te hebben verkocht, te koop gesteld of afgeleverd, nl. cocaïne, met de omstandigheid dat de feiten daden van deelneming waren aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging in de hoedanigheid van leidend persoon; aan verdovende middelen in bezit te hebben gehad of aangeschaft, nl. cocaïne, met de omstandigheid dat de feiten daden van deelneming waren aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging in de hoedanigheid van leidend persoon (feiten meermaals gepleegd op niet nader te bepalen data in de periode van 01.06.2016 tot en met 29.11.2016, minstens van 27.09.2016 tot en met 29.11.2016)”* en wordt gemotiveerd dat het gaat om bijzonder ernstige feiten waaruit blijkt dat verzoekende partij door haar gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van het verblijfsrecht in België rechtvaardigen. Verder wordt het gezins- en privéleven van verzoekende partij besproken en wordt vastgesteld dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de private belangen van verzoekende partij.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepaling waarop de beslissing tot beëindiging van het verblijf steunt met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt.

Verzoekende partij betoogt wel dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

Artikel 44bis van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1.

Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quiquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De Raad leest in artikel 44bis, § 1 van de vreemdelingenwet geen verplichting voor verwerende partij om steeds tegelijk bij de beëindiging van het verblijf ook een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Immers staat te lezen dat de verwerende partij *“kan”* beslissen tot beëindiging van verblijf en *“kan”* een bevel om het grondebied te verlaten geven maar er blijkt niet dat een beslissing tot beëindiging van verblijf steeds noodzakelijkerwijze gepaard moet gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten om rechtsgeldig te zijn. Tegelijk ziet de Raad in het geheel niet in op welke wijze de formele motiveringsplicht geschonden werd door de niet-afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De formele motiveringsplicht heeft immers tot doel de rechtsonderhorige de mogelijkheid te geven te beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. In casu valt geen beroep tegen een bevel om het grondgebied te verlaten in te dienen, daar er geen beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Er werd enkel een

beëindiging van verblijf genomen en dienaangaande zijn zowel de motieven de iure als de facto uitgebreid uiteengezet. Deze beslissing is bijgevolg, om de enkele reden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten in verrat zit, geenszins onwettig.

Het loutere gegeven voorts dat verwerende partij bij de beslissing tot beëindiging van het verblijf ingaat op de hypothese waarin verzoekende partij zich in een ander land zou vestigen doet geen afbreuk aan het gegeven dat de verwerende partij niet verplicht is om tevens een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt immers beëindigd zodat het geenszins kennelijk onredelijk is om een verwijzing te maken naar een mogelijke vestiging in een ander land. De Raad herhaalt dat in artikel 44bis, § 1 van de vreemdelingenwet geen verplichting voor verwerende partij kan gelezen worden om steeds tegelijk bij de beëindiging van het verblijf ook een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Wanneer de verwerende partij alsnog beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dan staat het de verzoekende partij op dat ogenblik vrij haar rechtsmiddelen daartegen aan te wenden. Het ganse betoog inzake de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet is in casu dan ook niet dienstig.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.7. Het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.8. Verzoekende partij betoogt vooreerst dat de bestreden beslissing enkel gebaseerd mag zijn op haar persoonlijk gedrag. Evenwel viseert de bestreden beslissing ook het gedrag van de partner van verzoekende partij zodat de bestreden beslissing niet uitsluitend gebaseerd is op het persoonlijk gedrag van verzoekende partij.

2.9. De bestreden beslissing werd, zoals hoger reeds gesteld, getroffen op grond van artikel 44bis, §1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 44bis van de vreemdelingenwet moet worden samen gelezen met artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van

inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. (...)”

De artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017), vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

Aangezien verzoekende partij niet aantoont dat artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG niet correct of niet op toereikende wijze is omgezet, kan zij niet op ontvankelijke wijze de schending van deze bepaling van de richtlijn aanvoeren (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden.

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “openbare veiligheid” betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame coëxistentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke

veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44bis van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Artikel 44bis, § 4 van de vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk; zijn leeftijd; zijn gezondheidstoestand; zijn gezins- en economische situatie; zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 66).

Bij een beëindiging van een verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet dus rekening worden gehouden met de grondrechten.

Bovenstaande wordt ook bevestigd in de voorbereidende werken: *“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of veranderende behandeling.”* (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 18).

2.10. De Raad kan de verzoekende partij vooreerst geenszins volgen in haar betoog als zou de beoordeling inzake de bedreiging die de verzoekende partij vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving niet louter gebaseerd zijn op haar persoonlijk gedrag. Lezing van de bestreden beslissing leert immers dat in een eerste luik duidelijk ingegaan wordt op de door de verzoekende partij gepleegde criminele feiten waarbij gewezen wordt op de ernst ervan. Er wordt dieper ingegaan op de rol van verzoekende partij bij deze feiten, meer bepaald wordt erop gewezen dat zij een leidende figuur was in een vereniging die op grote schaal cocaïne verkocht op de lokale Gentse markt en waarbij er sprake is van minstens 185 lokale afnemers. Verzoekende partij was degene die de drugshandel opvolgde en aanstuurde. Er blijkt verder dat verzoekende partij in een periode van een zestal maanden grote hoeveelheden verdovende middelen verkocht, puur uit geldgewin en zonder zich ook maar iets aan te trekken van de nefaste gevolgen die druggebruik bij de uiteindelijke gebruikers en hun omgeving veroorzaken.

De verwerende partij wijst verder op de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten en stelt verder vast dat:

-verzoekende partij uit puur geldgewin handelde;
-verschillende illegale personen werden ingezet als straatdealers/subdealers die nooit grote hoeveelheden drugs bij zich hadden om het risico op een eventuele politiecontrole te beperken, hetgeen getuigt van een doortrapt karakter om illegalen te gebruiken om op die manier het risico dat verzoekende partij zelf liep om betrapt te worden zoveel mogelijk te limiteren. Verzoekende partij sleurde op die manier kwetsbare personen mee in haar drang naar makkelijk geld verkregen door illegale drugshandel en bracht hen zo op het slechte pad hetgeen hun toekomstperspectieven danig hypothekeerde;
-er blijkt verder dat verzoekende partij voor de feiten waarvoor zij veroordeeld werd ook al gekend was bij de politie inzake verdovende middelen.

De verwerende partij besluit uit dit alles: *“Dergelijk crimineel gedrag kan niet getolereerd worden. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. U blijkt al lange periode actief in het drugsmilieu en het is algemeen geweten dat meer geld valt te verdienen met drugshandel dan met een eerlijke doorsnee job. Gezien uw drang naar snel en makkelijk geldgewin, uw gebrek aan normbesef en het gegeven dat u nog nooit gewerkt heeft in België, bestaat het risico dat u zal hervallen in illegale praktijken. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.”*

Bijgevolg blijkt ontegensprekelijk dat de verwerende partij de voldoende ernstige bedreiging die de verzoekende partij stelt voor een fundamenteel belang van de samenleving uitsluitend baseert op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij.

Verzoekende partij kan ook niet gevolgd worden waar zij uit de motieven van de bestreden beslissing meent op te maken dat de maatregel noodzakelijk wordt geacht omwille van preventieve maatregelen. Uit artikel 44bis, §2 van de vreemdelingenwet blijkt dat *“motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, (..) niet (mogen) worden aangevoerd.”* In casu heeft de verwerende partij zich hier geenszins aan bezondigd. Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt overduidelijk dat ingegaan wordt op de strafbare feiten die de verzoekende partij heeft gepleegd, op de aard en de ernst ervan en wordt op grond daarvan beoordeeld of verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bijgevolg heeft de verwerende partij, conform de terzake geldende wettelijke bepalingen, op individuele basis onderzocht wat in het persoonlijk gedrag van verzoekende partij of in de strafbare feiten die zij heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van haar verblijfsrecht inhoudt, kan rechtvaardigen.

Waar de verwerende partij in een tweede luik van de bestreden beslissing nog stelt dat: *“Aangezien er meerdere processen-verbaal opgesteld werden voor drugsbezit alsook drugsverkoop, u nooit gewerkt heeft en bijvoorbeeld toch een woning kon aankopen in Tunesië, ten tijde van de huiszoeking 700 euro cash in uw vest aangetroffen werd en verondersteld kan worden dat u wel vaker beschikte over grote sommen cash geld, is het niet onredelijk aan te nemen dat uw echtgenote weldegelijk weet had (of diende weet te hebben) van uw illegale bezigheden.”* kadert deze motivering duidelijk in de beoordeling van het gezinsleven van de verzoekende partij in België en de vraag of de beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoekende partij een disproportionele inmenging hierin zou uitmaken. Verzoekende partij maakt voorts geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bij dergelijke beoordeling geen rekening zou mogen houden met het gegeven of haar echtgenote op de hoogte was van de criminele bezigheden van verzoekende partij.

2.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen zij worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium, hoger vermeld, zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt.

Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, §§ 63 en 68).

Verder wijst de Raad erop dat de maatschappelijke impact en ernst van drugsmisdriven al herhaaldelijk werden benadrukt door het EHRM. Gelet op de verwoestende gevolgen van drugs op mensenlevens, toont het EHRM begrip voor het doortastend optreden van overheden tegen hen die actief bijdragen tot de verspreiding van deze plaag. Het EHRM beschouwt drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia/Frankrijk, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi/Denemarken, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, Benhebba/Frankrijk, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 66).

Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner criterium, hoger vermeld, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Het wordt in casu niet betwist dat verzoekende partij een gezinsleven heeft met haar echtgenote en kind in België en dat de beëindiging van haar verblijfsrecht een inmenging vormt in de uitoefening van haar recht op een privé- en gezinsleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci/ Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 47). Deze inmenging dient door de Raad te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 1 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, §§ 51 en 53). Zoals hierboven uiteengezet vereist dit dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en haar familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

2.11.1. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de verwerende partij overgaat tot zulke belangenafweging.

2.11.2. In de bestreden beslissing kan immers worden gelezen dat de gezinssituatie van verzoekende partij in de beoordeling wordt betrokken waarbij wordt vastgesteld: *“Na een illegaal verblijf van ongeveer 4 jaar, trad u op 11.05.2012 te Gent in het huwelijk met B. M. (..) (geboren op 11.06.1992 te Marokko, Belgische nationaliteit sinds 04.09.2012). B. M. (..) kwam pas op 31.01.2004, op 11 jarige leeftijd dus, van Marokko naar België in het kader van een gezinshereniging met haar vader. Uit jullie relatie werd één dochter geboren, A. E. (..) (geboren op 21.04.2011 te Gent, Belgische nationaliteit sinds 04.09.2012). U heeft uw dochter op 07.11.2011 erkend en verkreeg uiteindelijk via haar recht op verblijf in België. U ontvangt zeer regelmatig bezoek van uw vrouw en dochter in de gevangenissen. Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM).”*

Het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig wordt geacht in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet in vraag gesteld.

De verwerende partij merkt verder op dat uit het administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van het gezinsleven in het land van herkomst verhinderen.

Wat betreft verzoekers echtgenote onderzoekt de verwerende partij vervolgens in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die zij zou ondervinden indien zij verzoekende partij zou volgen naar haar land van herkomst, in casu Tunesië of elders.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing verliest de verwerende partij niet uit het oog dat de echtgenote van verzoekende partij intussen de Belgische nationaliteit heeft verworven. Er wordt verder vermeld dat de echtgenote de eerste elf jaar van haar leven opgroeide in Marokko en er wellicht scholing ontving. De verwerende partij meent dat verondersteld kan worden dat de echtgenote enige kennis van het Arabisch heeft of toch minstens dat haar kennis van het Marokkaanse dialect haar kan helpen bij het leren van het Tunesische dialect. De verwerende partij wijst erop dat het sowieso inherent is aan elke grensoverschrijdende relatie dat, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, minstens één van beide partners buiten zijn of haar land van herkomst of legaal verblijf of nationaliteit dient te verblijven. Ook wordt in de bestreden beslissing vermeld dat de echtgenote er ook voor kan kiezen om in België te blijven en contact te onderhouden met verzoekende partij via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen.

Uit bovenstaande blijkt dat de verwerende partij gevolg heeft gegeven aan het vierde, het vijfde en het achtste Bouloufi/Üner criterium, zoals hoger toegelicht. Zij is op basis daarvan nagegaan of er belemmeringen zijn voor verzoekers echtgenote die een terugkeer naar Tunesië bemoeilijken.

2.11.3. Verzoekende partij betoogt wel dat de dienst vreemdelingenzaken merkwaardige hypothesen hanteert door enerzijds te stellen dat het gezin verzoekende partij kan volgen naar het buitenland doch anderzijds te stellen dat het gezin niet kan verplicht worden België te verlaten en zij contact kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

2.11.4. De Raad merkt in deze evenwel op dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekende partij alleen moet terugkeren. Er wordt in de bestreden beslissing enkel bijkomend opgemerkt dat verzoekers echtgenote en kind, die de Belgische nationaliteit hebben, geenszins verplicht worden België te verlaten, *“zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen alsook via periodieke reizen naar Tunesië of een andere plaats waar u zou verblijven”*. De verwerende partij wijst enkel op een keuze die door het gezin van verzoekende partij kan worden gemaakt, niet meer of minder. De verwerende partij heeft hoe dan ook bij voorrang onderzocht of het voor het gezin mogelijk is om zich bij verzoekende partij te voegen in Tunesië of elders, zodat de eenheid van het gezin gewaarborgd blijft. Zij heeft daarbij de eventuele moeilijkheden bij een verhuis naar het buitenland beoordeeld en het belang en het welzijn van het kind (zie bespreking lager) in aanmerking genomen. Daarbij blijkt niet dat het bijzonder moeilijk zou zijn voor het gezin om te verhuizen.

2.11.5. Verzoekende partij uit wel kritiek op het feit dat het volgens de verwerende partij om een grensoverschrijdende relatie gaat en het inherent is aan dergelijke relatie dat één van de partners in het buitenland verblijft. Evenwel kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar kritiek. Het gegeven dat verzoekende partij, als Tunesiër, haar Belgische echtgenote heeft leren kennen in België, maakt niet dat er geen sprake is van een grensoverschrijdende relatie. Immers gaat verzoekende partij voorbij aan haar Tunesische nationaliteit en het feit dat zij enkel verblijfsrecht in België heeft via haar verwantschap met een Belgische onderdaan. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat bij een beëindiging van het verblijf van verzoekende partij in België de verwerende partij erop wijst dat het eigen is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners zich buiten het eigen land zal bevinden.

2.11.6. De Raad kan de verzoekende partij ook hoegenaamd niet volgen waar zij stelt dat, aangezien zij haar gezinsleven steeds in België heeft beleefd, het voor haar onmogelijk is aan te tonen dat zij hinder zullen ondervinden bij het uitbouwen van hun gezinsleven elders. Zoals duidelijk blijkt werd verzoekende partij op 1 maart 2018 in kennis gesteld van het onderzoek naar haar verblijfssituatie en werd zij gehoord. Bij de vraag: *“Heeft u redenen waarom u niet naar uw land kan terugkeren? Indien ja, welke?”* antwoordde verzoekende partij: *“Ja. Ik heb mijn vrouw en mijn kind die suiker heeft hier en mijn broers. Ik ben jong gekomen en heb mijn tiener en mijn volwassen jaren hier in België geleefd. Mijn vrouw en kind is alles en ieder voor mij. Ik wil en ik kan zonder hun geen leven leiden. Ik hoop uit de diepste van mijn hart dat u achte mij een kans kan geven om voor mijn vrouw en kind voor altijd.”* Bijgevolg was verzoekende partij wel degelijk in staat aan te geven waarom zij meende dat een terugkeer naar het herkomstland onmogelijk voor haar was, ondermeer omwille van haar gezinsleven. De verwerende partij heeft met deze argumenten rekening gehouden en overwogen waarom deze argumenten een beëindiging van het verblijfsrecht niet in de weg staan, meer bepaald omdat er volgens de verwerende partij geen hinderpalen blijken voor een verderzetting van het gezinsleven elders dan in België. Verzoekende partij doet bovendien nog verder afbreuk aan haar betoog dat het voor haar onmogelijk was hinderpalen op te werpen inzake de verderzetting van haar gezinsleven elders, nu zij thans ook nog wijst op het feit dat haar kind steeds in de Belgische samenleving is opgegroeid. De Raad wijst er

dienaangaande echter op dat verwerende partij wel degelijk oog heeft gehad voor het feit dat het kind in België is geboren en de Belgische nationaliteit heeft en in België woont. De verwerende partij wijst er echter op dat het kind nog jong is en dat jonge kinderen zich gemakkelijker kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie waarbij tevens niet blijkt dat het kind geen scholing elders kan verkrijgen. Het kind van verzoekende partij is inderdaad pas geboren in 2011 en is bijgevolg nog van een leeftijd waarvan verwacht kan worden dat het zich elders gemakkelijk kan aanpassen. Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins het tegendeel aan.

2.11.7. In de bestreden beslissing wordt ook overwogen dat het feit dat verzoekende partij een echtgenote en kind had, haar niet heeft verhinderd om strafbare feiten te plegen. De echtgenote moet volgens de verwerende partij ook op de hoogte geweest zijn van het crimineel gedrag van verzoekende partij nu er meerdere processen-verbaal werden opgesteld voor drugsbezit en -verkoop, verzoekende partij nooit gewerkt heeft maar wel een woning kon kopen in Tunesië en over grote sommen cash geld moet beschikt hebben.

Verzoekende partij betoogt wel dat het hier gaat om een subjectieve veronderstelling, maar de Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om – wanneer blijkt dat reeds verschillende processen-verbaal tegen verzoekende partij werden opgesteld inzake drugsfeiten, zij nooit gewerkt heeft maar wel in staat was om een woning aan te kopen en thuis ook werd aangetroffen met een grote som cash geld – uit deze vaststellingen af te leiden dat de echtgenote van verzoekende partij niet onwetend kon zijn over de handel en wandel van verzoekende partij. Bovendien acht de Raad deze motivering eerder overtollig nu uit het geheel van de overige motieven inzake het gezinsleven van verzoekende partij genoegzaam blijkt dat de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekende partij geen disproportionele inmenging uitmaakt op dit gezinsleven.

2.11.8. De verwerende partij betreft in haar beoordeling eveneens het kind van verzoekende partij, geboren uit haar huwelijk en geeft daarmee gevolg aan het zevende Boultif/Üner criterium. Conform het negende Boultif/Üner criterium, moet in de afweging aandacht worden besteed aan het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen dat het kind waarschijnlijk zal ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling met wie het een gezin vormt. De Raad verwijst hierbij ook naar wat hoger wordt gesteld met betrekking tot het belang van het kind.

In casu benadrukt de verwerende partij dat het kind nog jong is. Gezien de jonge leeftijd meent de verwerende partij dat het zich makkelijker kan aanpassen aan nieuwe situaties. Tevens wordt erop gewezen dat er geen concrete elementen voorliggen dat de dochter haar scholing niet in Tunesië, Marokko of elders zou kunnen verder zetten, aangezien zij geen nood heeft aan gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur die niet elders zou te vinden zijn.

Verder wordt ook ingegaan op het argument dat haar dochter suikerziekte zou hebben. Meer bepaald wijst de verwerende partij erop dat er geen bewijsstukken worden voorgelegd die dit argument onderbouwen en dat er evenmin wordt aangetoond dat de nodige medicatie enkel in België kan verkregen worden.

2.11.9. Verzoekende partij betoogt wel dat zij omwille van haar verblijf in de gevangenis en het feit dat zij maar vijftien dagen de tijd had om te antwoorden geen bewijs van de medische toestand van haar dochter kon voorleggen, maar zij is geenszins ernstig. Immers blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken dat de diagnose diabetes type 1 reeds werd gesteld op 20 oktober 2017, bijgevolg meer dan vier maanden voor de vragenlijst inzake het hoorrecht aan de verzoekende partij werd overgemaakt. De Raad ziet niet in waarom de verzoekende partij binnen een tijdsbestek van vijftien dagen niet bij machte zou zijn geweest dit medisch stavingstuk aan de verwerende partij over te maken. Verzoekende partij wijst er wel op dat zij zich in de gevangenis bevindt, maar verzoekende partij ontkent niet dat zij in de gevangenis regelmatig bezoek ontvangt van haar vrouw en dochter zodat geenszins blijkt dat haar vrouw haar dit stuk niet tijdig kon bezorgen.

Wat er ook van zij, verzoekende partij gaat met haar kritiek tevens voorbij aan het feit dat de verwerende partij niet enkel gemotiveerd heeft dat er geen bewijsstukken werden voorgelegd van de aandoening van het kind, maar tevens heeft geoordeeld dat niet blijkt dat de nodige medicatie enkel in België kan worden verkregen. Bijgevolg heeft de verwerende partij wel degelijk oog gehad voor eventuele medische hinderpalen waarmee het kind zou kunnen geconfronteerd worden en geoordeeld dat dergelijke hinderpalen niet blijken. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde medische verslagen blijkt

geenszins dat afbreuk gedaan wordt aan deze beoordeling. Verzoekende partij betwist niet dat haar kind de nodige medicatie in het buitenland kan verkrijgen.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij het hoger belang van het kind zou miskend hebben of kennelijk onredelijk zou beoordeeld hebben.

2.12. Verzoekende partij stelt verder dat zij niet inziet hoe zij, nu zij reeds sinds 29 november 2016 in de gevangenis zit, vanuit de gevangenis kan bewijzen dat zij haar leven verder in evenwicht met de maatschappij kan uitbouwen aangezien zij daartoe zelfs de kans niet krijgt. Zij betoogt dat zij de zorg voor haar kind wil opnemen en haar ogen geopend zijn door de gezondheidstoestand van haar kind die pas aan het licht is gekomen toen zij opgesloten zat. Bovendien legde zij een werkcontract voor en kan zij onmiddellijk beginnen werken. Zonder verblijfsrecht worden haar kansen hiertoe echter ontnomen.

2.13. Zoals evenwel blijkt uit de bestreden beslissing heeft de verwerende partij een niet kennelijk onredelijke inschatting gemaakt van het risico dat verzoekende partij zal hervallen in illegale praktijken. Zo wijst de verwerende partij er terecht op dat verzoekende partij zich bezondigd heeft aan ernstige feiten van drugshandel en dat haar gedragingen doen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Zo stelt de verwerende partij verder: *“U blijkt al lange periode actief in het drugsmilieu en het is algemeen geweten dat meer geld valt te verdienen met drugshandel dan met een eerlijke doorsnee job. Gezien uw drang naar snel en makkelijk geldgewin, uw gebrek aan normbesef en het gegeven dat u nog nooit gewerkt heeft in België, bestaat het risico dat u zal hervallen in illegale praktijken. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.”* Bij het treffen van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij verder ook aandacht besteed aan het verblijf van verzoekende partij in België, waarbij zij vaststelt dat het eerste officiële spoor van verzoekende partij in België een PV van 18 november 2008 is wegens zwartrijden. Verder merkt de verwerende partij op dat de eerste vier jaren van het verblijf in België illegaal waren en er in die periode meerdere processen-verbaal werden opgesteld en meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd. Er wordt opgemerkt dat verzoekende partij ook steeds een valse identiteit opgaf bij politiecontroles om identificatie en repatriëring te bemoeilijken. Pas wanneer verzoekende partij kans zag om verblijfsrecht te bekomen gaf zij haar ware identiteit bloot. De verwerende partij trekt uit deze vaststellingen de kennelijk redelijke conclusie dat dit des te meer een bewijs is van het leugenachtig karakter van verzoekende partij. Verder motiveert de verwerende partij dat de banden met België niet dermate zijn dat deze kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag kan geacht worden te vormen voor de openbare orde. Verzoekende partij legt ook geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. De verwerende partij vervolgt dat het niet onredelijk is te stellen dat het gedrag van verzoekende partij geen blijk geeft van de wil om te integreren in de Belgische samenleving en waarvan zij meermaals bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt immers ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich onthoudt van het plegen van strafbare feiten.

De verwerende partij beoordeelt ook verder het werkaanbod dat verzoekende partij heeft voorgelegd en stelt vast dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat zij sinds 2013 aan de Belgische arbeidsmarkt kon deelnemen maar dat dat haar nooit leek te interesseren. Voor zover zij aldus een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat zij intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden of toch minstens de correcte attitude om aan de slag te gaan op de reguliere arbeidsmarkt. In plaats van te werken echter opteerde verzoekende partij ervoor een drugsnetwerk te runnen wat getuigt van een totaal gebrek aan normbesef en een gewetenloze drang naar snel en gemakkelijk geldgewin. Verder stelt de verwerende partij ook vast dat ondanks het feit dat verzoekende partij nooit gewerkt heeft in België zij wel een woning kocht in Tunesië. Hieruit, alsook uit het feit dat verzoekende partij in 2016 nog twee maanden vakantie hield in Tunesië, blijkt dat verzoekende partij nog sterke banden heeft met Tunesië. De verwerende partij merkt ook nog op dat verzoekende partij in Tunesië nog een sociaal netwerk heeft dat haar desgewenst kan helpen bij een vestiging in Tunesië.

Verzoekende partij doet met haar betoog dat zij niet inziet hoe zij moet bewijzen dat zij haar leven verder in evenwicht met de maatschappij wil uitbouwen geen afbreuk aan de voormelde kennelijk

redelijke beoordeling inzake haar privéleven in België en het nog steeds aanwezige gevaar dat zij zal hervallen in illegale praktijken. De stelling dat haar ogen thans geopend zijn door de gezondheidstoestand van haar kind en zij samen met haar vrouw wil instaan voor de zorg van haar kind overtuigt geenszins in het licht van de vaststellingen dat zij op het moment van het plegen van de feiten ook al vader was en dit gegeven haar geenszins heeft tegengehouden zeer zwaarwichtige feiten van drugshandel te plegen. Deze feiten werden duidelijk ingegeven door haar drang naar gemakkelijk en snel geldgewin en getuigen van een totaal gebrek aan normbesef in hoofde van verzoekende partij. Het loutere gegeven dat haar kind thans gediagnosticeerd werd met diabetes type 1 laat dan ook niet toe te besluiten dat de beoordeling inzake het actuele gevaar dat verzoekende partij vormt voor de openbare orde kennelijk onredelijk is.

Zoals verder ook blijkt heeft verwerende partij duidelijk gemotiveerd omtrent de arbeidsperspectieven van verzoekende partij. Verzoekende partij ontkent niet dat zij in België nooit heeft gewerkt, dit terwijl zij al sinds 2013 de kans had deel te nemen aan de Belgische arbeidsmarkt. Integendeel, verzoekende partij koos ervoor om een drugsnetwerk te runnen. Verzoekende partij heeft aldus geen economische banden in België opgebouwd noch interesse daarvoor betoond. Het loutere feit dat zij thans een werkcontract voorlegt, doet geen afbreuk aan deze pertinente vaststellingen inzake het totale gebrek aan arbeidsverleden van verzoekende partij. Evenmin laat dit toe te besluiten dat verzoekende partij - eenmaal terug op vrije voeten - geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. De Raad herhaalt dat uit de gepleegde feiten duidelijk het karakter van verzoekende partij naar voren is gekomen, waarbij zij ervoor opteert om - in plaats van via eerlijke tewerkstelling in een inkomen te voorzien - ernstige strafbare feiten te plegen met het oog op gemakkelijk geldgewin. Gelet op de ingesteldheid van verzoekende partij toont zij - louter door het voorleggen van een werkcontract - niet aan dat zij zich wel zal houden aan de Belgische reglementering en geen gevaar meer zal vormen voor de openbare orde.

2.14. Verzoekende partij betoogt nog dat de bestreden beslissing “een tweede bestraffing” uitmaakt en verwijst naar het non bis in idem-beginsel.

2.15. Vooreerst wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoekende partij nog maar één keer veroordeeld is geweest, niet maakt dat de verwerende partij op grond van een beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoekende partij niet zou vermogen over te gaan tot het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij verwijst wel naar het arrest van het Hof van Beroep van Gent waarin gesteld werd dat de eerste rechter te zwaar strafte en de strafmaat verminderd werd, maar dit argument doet geen afbreuk aan de kennelijk redelijke beoordeling van de verwerende partij inzake het persoonlijk gedrag van verzoekende partij en de conclusie dat zij door dit gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Immers blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep te Gent dat de aan de verzoekende partij ten laste gelegde feiten bewezen zijn en verder dat “de beklaagde S.A. (...) *alles in het werk stelde om “buiten beeld” te blijven maar het geheel van het onderzoek heeft aangetoond dat de beklaagde S.A. (...) wel degelijk een leidende rol vervulde binnen de vereniging waarbinnen het netwerk om cocaïne aan de man te brengen werd opgericht.*” Verder oordeelt het Hof:

“De door de beklaagde S.A. (...) gepleegde feiten zijn uitermate ernstig. Deze beklaagde heeft in een periode van een zestal maanden grote hoeveelheden verdovende middelen verkocht, puur uit geldgewin en zonder zich maar iets aan te trekken van de bijzonder nefaste gevolgen die het druggebruik bij de (uiteindelijke) gebruikers en hun omgeving, maar ook voor de maatschappij veroorzaken.

Deze bewezen gebleven feiten wijzen op een criminele ingesteldheid bij de beklaagde S.A. (...) en verantwoorden het opleggen van een ernstige effectieve gevangenisstraf, teneinde deze beklaagde het besef bij te brengen dat dergelijk crimineel gedrag niet kan getolereerd worden en teneinde herhaling in de toekomst te vermijden.

(..)

De door de eerste rechter opgelegde geldboete en vervangende gevangenisstraf worden door het Hof bevestigd teneinde de beklaagde S.A. (...) te doen aanvoelen dat het plegen van misdrijven nimmer lonend mag en kan zijn.”

Verder wordt door het Hof inderdaad wel gesteld: “Naar het oordeel van het hof is de door de eerste rechter in hoofde van S.A. (...) opgelegde gevangenisstraf evenwel te zwaar nu moet worden vastgesteld dat deze beklaagde in het verleden slechts één veroordeling door de politierechtbank heeft opgelopen. Het hof mildert de op te leggen gevangenisstraf dan ook zoals hierna in het beschikkend gedeelte van huidig arrest bepaald.

(..)

De beklaagde S.A. (...) kan zich terecht niet verzoenen met de begroting door de eerste rechter van de vermogensvoordelen in zijn hoofde op een bedrag van 150.000,00 euro.

In het strafdossier wordt verkeerdelijk vermeld:

-dat deze beklaagde over een Tunesisch spaarboekje beschikte waarop een bedrag van 605.758 Tunesische Dinars (of 220.526 EUR) zou staan, terwijl in werkelijkheid dit slechts 605,758 Tunesische Dinars (waarbij tot 3 cijfers na de komma worden vermeld) of 220,53 EUR bedroeg;

-dat deze beklaagde op 13 oktober 2016 in Tunesië een woning heeft aangekocht voor de prijs van 1.081.000 Tunesische Dinar (of 438.933,17 EUR –karton I / kaft 4/ stuk 250 strafdossier), terwijl met de notariële akte werd aangetoond dat de aankoop prijs in werkelijkheid 30.000 Tunesische Dinar (of 10.921,47 EUR) bedroeg.

Teneinde de beklaagde S.A. (...) geen onredelijk zware straf op te leggen, waardoor zijn toekomst al te zeer zou worden gehypothekeerd en waarbij rekening wordt gehouden met de vaststelling dat het geraamde vermogensvoordeel in het licht van de feitelijke gegevens van de strafinformatie niet kan gelijkgesteld worden met een onevenredig zuivere vermogenstoename, herleidt het hof de aan deze beklaagde opgelegde bijzondere verbeurdverklaring tot 35.000,00 EUR.” maar de Raad wijst erop dat deze herleiding van de strafmaat geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekende partij zeer ernstige feiten heeft gepleegd waarbij zij dan nog een leidende rol op zich nam en dit alles uit puur geldgewin. Het loutere gegeven dat het Hof de strafmaat herleid naar een effectieve gevangenisstraf van 37 maanden maakt niet dat de verwerende partij op verkeerde gronden tot haar beslissing is gekomen. Zoals het Hof er bovendien zelf nog steeds op wijst gaat het om zeer ernstige feiten die doen getuigen van een criminele ingesteldheid van verzoekende partij waarbij een ernstige effectieve gevangenisstraf nog steeds op zijn plaats is. Verzoekende partij kan ook bezwaarlijk voorhouden dat het Hof zelf niet al te zwaar tilde aan de feiten en daarom een *mildere* straf oplegde.

2.16. Waar verzoekende partij nog betoogt dat het in casu zou gaan om een tweede bestraffing wijst de Raad evenwel op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 112/2019 van 18 juli 2019 waarin het Hof als volgt oordeelde aangaande de toepassing van artikel 44bis van de vreemdelingenwet:

“B.56.4. De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepaling ten slotte dat zij het de betrokkene niet mogelijk maakt zich correct te verdedigen tegen de beschuldiging waarop de beslissing tot beëindiging van het verblijf gegrond is, terwijl hij, indien hij strafrechtelijk werd vervolgd, alle waarborgen van het strafproces zou genieten. Zoals reeds herhaaldelijk is vermeld, is de beslissing tot beëindiging van het verblijf geen straf of een sanctie van strafrechtelijke aard, zodat de waarborgen van het strafproces er niet op van toepassing zijn.”

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het non bis in idem-beginsel in casu nu de bestreden beslissing geenszins als een straf of sanctie van strafrechtelijke aard kan worden beschouwd.

2.17. Waar verzoekende partij nog een schending van het gelijkheidsbeginsel en de grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie ontwaart, wijst de Raad erop dat bij het treffen van de onderhavige beslissing op grond van artikel 44bis van de vreemdelingenwet, zoals ook blijkt uit de bespreking hoger, de verwerende partij ook gehouden is rekening te houden met hogere rechtsnormen, waaronder het recht op gezins- en privéleven van verzoekende partij en het hoger belang van het kind. Hierbij wordt ondermeer rekening gehouden met de gevolgen die de maatregel heeft voor de beleving door de betrokken gezinsleden van het gezinsleven. Het betoog van verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

2.18. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RVS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins een schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan.

2.19. Tenslotte voert verzoekende partij nog een schending van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet aan. In tegenstelling tot wat zij echter voorhoudt, wordt in de kennisgeving van de bestreden beslissing wel degelijk verwezen naar artikel 39/79 van de vreemdelingenwet. Meer bepaald wordt gesteld:

“Onder voorbehoud van artikel 39/79, §1, van de wet van 15 december 1980, heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing niet tot gevolg dat de uitvoering van een verwijderingsmaatregel wordt geschorst. Krachtens artikel 39/79, §3, van de wet, heeft het indienen van dergelijk beroep in geen geval tot gevolg dat de uitvoering van een verwijderingsmaatregel wordt geschorst wanneer de aangevallen beslissing is gebaseerd op dwingende redenen van nationale veiligheid. Op de website www.rvv.cce.be kan een rubriek “FACQ” worden geraadpleegd.”

Zoals duidelijk blijkt verwijst de verwerende partij naar artikel 39/79, §1 van de vreemdelingenwet waarin de beslissingen opgesomd staan waartegen een automatisch schorsend beroep openstaat, waaronder de beslissingen opgesomd in §1, tweede lid, 7° “(...) iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis”.

Overeenkomstig artikel 39/79, 7° van de vreemdelingenwet heeft huidig beroep schorsende werking nu het geen beslissing betreft die steunt op dwingende redenen van nationale veiligheid (artikel 39/79, §3). Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij dit artikel negeert. Een schending van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet ligt geenszins voor.

2.20. De middelen zijn, voor zover ze ontvankelijk zijn, in hun geheel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER